

KANONICZY (11) ai

a jasne (w tym 1 r. błędne znakowanie); teksty nie oznaczają ó.

sg m G kanonicz(e)go (1). ◇ f N kanoniczã (5). ◇ A kanoniczą (1). ◇ I kanoniczą (1). ◇ pl G kanoniczych (1). ◇ A subst kanonicz(e) (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „kanonik”:

1. Od znac. ‘duchowny katolicki’ [*canonicus Łac śr*] (6) : Ktemu/ ponieważ Kościoły miały przyłączone do siebie szkoły dla młodzieńców/ przeto chcieli do tego stanu kanoniczego [*canonicorum ordini*]/ przydać szkołastyki *ModrzBaz* 131v.

a. W szeroko pojętej funkcji dzierżawczej; odnosi się do konkretnej osoby będącej kanonikiem (5) : [*Przemek*] ten książętom Głogowłkim miałto Poznańskie wydał/ kościół wielki ośadził Kanonicze domy popálił/ Mikołaiá Archidyakoná Poznańskiego zabił. *BielKron* 370v; Bifkupie/ Opácie kanonicze wsi łupili/ bo krolá nie było w ziemi/ W Litwie był. *BielKron* 401 v, 393v marg, 394; *SarnStat* 1126 marg.

W charakterystycznych połączeniach: kanoniczy(-a) dom (2), lekkość, przysięga, wieś.

2. Od znac. ‘członek zakonu’ (2) :

Wyrażenie: »kanonicza reguła« (2): Arnolfus z Burgundyey Kanonitzą Regułę wstawił *KrowObr* 134, 134v.

3. n-loc Nazwa ulicy (3) :

Zestawienie: »ulica Kanonicza« [*szyk 2 : 1*] (3): przetho nie rychło ognia w gálzono/ zgorzálá vlicá Grocka y Kanonicza s fwymi przecznicámi/ kościółow czterzy *BielKron* 394, 396v, 421v.